

Віктор Іванович Головань

До 80-річчя від дня народження

Головань Віктор Іванович народився 17 жовтня 1930 року в українському місті Кременчук в сім'ї офіцера-артилериста. Батьку часто доводилося змінювати місце служби: Молотов, Ульяновськ... У 8 років Віктор пішов до школи у підмосковному Подольську. Потім була війна... Під бомбами — евакуація в далекий Новосибірськ. Батько — на фронті, мати цілодобово працювала. На хлопчика лягли турботи про молодших сестру й брата. Після тяжкого поранення батька сім'я повернулася з евакуації. У 1946, по закінченні семирічки, вирішив піти батьковим шляхом, вступивши до Ленінградського артилерійського підготовчого училища. Відтоді впродовж 40 років його життя було пов'язане із армією. Служив у різних кутках країни: від західного Львова до східного Єрофея Павловича у Хабаровському краї, північної Ігарки та південних Оренбурга й Бухари, у Групі радянських військ у Німеччині. Але останнє 40-річчя Віктор Іванович живе в Одесі.

Офіцерській службі притаманний дуже важливий життєвий і педагогічний принцип — вивчення краю, де довелось служити, виховання у своїх підлеглих любові та поваги до нього. Віктору Івановичу допомогала у цьому й природна допитливість, помножена на історичну освіту. Неабияку роль зіграла й давня любов до краєзнавства, і, зокрема, військової історії краю. Ще за навчання в університеті, Віктор захопився темою боротьби за армію в Сибіру та Забайкаллі в роки революції 1905 та 1917 рр., побував у місцях заслання декабристів у Забайкаллі: Чи-

тинському острозі, Нерчинську, Петровському та Газимурівському заводах.

Після закінчення Іркутського університету, проходячи службу в НДР, почав вивчати антифашистський рух у Німеччині, діяльність Національного Комітету "Вільна Німеччина". Зустрічався з багатьма його активістами, брав участь в декількох міжнародних конференціях. Цьому було присвячено й кандидатську дисертацію В. Голованя.

Поступово в архівах почав вивчати дореволюційну історію свого училища, а пізніше — й перших років радянської влади, вийшов на вивчення та освітлення системи військової освіти в Одесі, історії Одеського військового округу.

Понад тридцять років присвятив пам'яткоохоронній діяльності в обласній організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, був заступником голови, головою, членом республіканської ради Товариства, делегатом декількох з'їздів.

Активно співробітничав у газетах: "Защитник Родины (СІЧ)", "Вечерняя Одесса", "Одесский вестник", "Одесские известия", "Работа и отдых" и др.

Багато років брав активну участь в діяльності Будинку вчених, його краєзнавчій секції "Одесика", історико-краєзнавчих відділів бібліотек ім. М. Горького та М. Грушевського. Віктор Іванович продовжує працювати на ниві краєзнавства. Про це свідчать теми його останніх досліджень: "Высочайшие посещения Одессы с комментариями о персонажах", "Краткие биографии Одесских генерал-губернаторов и градоначальников", підготовка матеріалів про шанованих громадян Одеси, що не увійшли до книги, виданої у 2003 році, та електронного варіанта книги.